

1883.-li Nüclay ay - (ulqam?)
ved

19 kama -

t.)

az 1891. virensers'ov
kelibson fot.

Pályamű.

az ifj. gr. Nádasdy Ferencz által néhai
gróf Nádasdy Tamás nevére tett alapít
ványból tett pályázatra.

19

Selige: »Feltámadurk!«

491.

Ért. nov. 10. 1883.

A sír jegyese.

Felige: » Feltámadunk! »

Költői bevezély. —

I.
A hegy mögött, firkák alatt, egy kicsiny gungtó áll,
A kőszafellő is réd, csak nagy néha talál,
Elrejtve, minő a drága kincs melyet takar halom,
Nehézén juthat oda, a világi fájdalom.

Előtte balsamos virágu, himes rét, terül,
A béke és csend foglalja a kis házat körül,
Mögötte sátos, vontanak az erdő lombjai,
A viharból megvédik őt a hegyek ormai.

4.
Csacska farrú, csomely sík, a róssák is, alatt,
Melynek fövényén, ott virít, a hófokúfalag,
Botorján melege ágarva, erektü ágait,
Beröve a fák derekát, s befutva lombjait.

Midőn még a róssák kelyhén, a harmat ott lebeg,
Midőn még füstös lomb közt, pacsirta freudereg,
A kicsiny hárs, róssái közt, kék »róssa« megjelen,
S fuskorva, írják egymás, a harmatos léggy gyerev.

I most újra, - május reggelén - a jászi napsugárt,
Tompájától Sündököl a fölérre, szép határ,
Erdők felek, a lomb olén a fülemile dalol,
Jászi bányásereg legel a hegyeken alól.

A csermely is vigabban zörg, székelya habjait,
Langyos szellő csökdösz a öreg fák lombjait,
Megifjulnak a vén orrok im május reggelén,
Mindenké örül a tavasz új simes életén.

Egy ifjú, - frembe esett, arca oly halavány, -
Fekszik az ágyon, mellette térddepel a leány,
Kéz kézbe... a beteg nyöfkörög: „Szerelek kedvesem...”
Sír a leány: »Ne hagyjál el imádot, jegyesem...«

... Lehanyattok... még ver zive... nagyot sikolt a lány,
Imádvág nem jut eszébe, jó elhal ajakán,
Tartja... forrja... hiába! buh a könny elnemolt,
Mataf jegyese, ^{merően} maradni volt, a holt.

... Tülemile keserves dala, zúg a nagy erben, a,
A fák zomorián hallgatják a jelli süvegét,
Kicsiny Margitka mosolyg csak az eszterhély alatt,
Nem bánja ástallan zive, bánatos gondolak.

A hegy mögött, sziklák alatt egy új sír néma áll,
A kövön jelli is seá csak nagy néha talál,
Elrejtve, mint a drága kincs, melyet takar halom,
Olt örki könnyeve a bú s keselmi fájdalom.....!

II.

A forró nap sugar heve, mindig langyhabban süth,
Midőn a földre az öreg öfké rönse, sótról, üt,
A fűellő messze hordja a röhösafa levelét,
És jár az haraggal borítva a föld felületét.

A hegy mögött sziklák alatt a kicsiny gulyhó áll,
A fősza fűellő is reá csak nagy néha talál,
Ébrelve, mint a drága kincs, melyet lakar halom,
Meglátta már őt is a világi fájdalom....!

»Ha majdau egykor nem leszek, emlékezz rám anyám,
Jér, oh te is ide mellém, imáidost Margittám...

Ha majdau egykor nem leszek, próbold be helyemet,
Imádvá hívteld anyámat, légy, csupa szeretet...

...» Szeretse - e még én jó anyám, lásd fivem oly beteg,
 Ex életben rajta a sebtől többé be nem fejed,
 Jézusomba oh jó anyám, csókold meg lányodot,
 Csókold meg... immár vár rád sötétlő alkonyat...

» Ha majdan egykor nem felek, kesken virágait,
 Ápolják gesztenye fám viruló lombjait...
 Érem a halál vár rád - - nem puuska gondolat,
 Forulj rád há' feledés... oh örök alkonyat...

» Még egyszer isten veletek... testvérem... oh anyám...
 Hárjátok fivertekbe majd imádkozh Margitkám...
 Nem hagylok én el, mindekor itt leszek veletek...
 Ah...! ih van... vége mindennek... az isten veletek!

27

III.

A hegy mögött, síklát alatt, két sír magában áll,
A kőszafello is csak csak nagy néha szólál,
Ébrejtve, minő a drága kincs melyet tartar halom,
Oh írni a testvéri és anyai fájdalom.....
